

DO SEDIEL! NEMÁME... TAK DO SEDÁKOV!

Motto: V úväzkoch ja každá baba neuveritelne sexi. Možno si myslíte, že to so serióznym článkom vôbec nesúvisí, alebo dokonca že to nie je pravda, ale budem sa hádať. Súvisí a pravda to je a kto neverí, nech si overí, najlepšie pri pohlade zdola.

Tak sme sa pobavili, a teraz k vážnym záležitostiam. Toto tu by mala byť objednaná reportáž z PREVYK-áckeho letného kurzu VHT vz. 2011, ale sám tomu že to tak dopadne príliš neverím. Tak teda uvidíme, volajako už len bude.

Miesto kurzovania andezitové bralo s ľúbozvučne znejúcim menom Bodoň, na mape potom prednostne nelúbozvučne Makovica (a Bodoň pod tým v zátvorke), čo asi bude názov zaniknutého hradu hore na skale. Učiteľský zbor zn. *KGB* tvoril charizmatický *Peťo*, ktorému budeme pracovne hovoriť *Kalenský*, lebo *Peťo* behá po svete kopec, telesne neprehliadnutelný *Lárdž* (čítaj *Large*), tichovodno-skromne pôsobiaci *Rišo* a v zácviku (vraj, tak som počul) pôvabná a sympatická (okrem iného aj preto, lebo ma ponúkla takým sladkým, kakaovým a dobrým) *Veronika*. Žiactvo potom tri (alebo boli štyri?) nežné pohľavia a hromada samčích perspektívnych dobrodruhov, medzi ktorých som sa s láskavým dovolením počítal aj ja so svojim spoluzáhoráckym parťákom *Bartim*, ktorého všetci evidovali pod menom *Dano*. Tretí Záhorák nás čakal už na fleku, čo je na tieto východné končiny celkom slušné záhorácke pokrytie.

Pre mňa výcvik začal už na parkovisku u nádražia, keď som - trúba na tváre a mená ja - naletel zjavne outdoorovej skupinke postávajúcej pri autách, že spoločnosť určená nám je ešte niekde za rohom a fakt som bol schopný za ten roh ísť. Pre ostatných potom po vystúpení z povozov, keď *Kalenskej* sprážil hneď všetkých, čo už mali batohy na ramenách a keď *Rišo* pojal výuku orientácie v teréne asi tak, že strčil mapu do rúk hneď najbližšiemu kurzistovi - a maladec vysvetluj. Samozrejme, úplne v poriadku, takéto veci má predsa každý vedieť, teda aj ja a preto nechápem, prečo z času na čas tak romanticky poblúdím. Teóriu následne mala doplniť prax, čo ale nebolo len tak, lebo jediný orientačný bod v lesnom okolí boli naše autá a tie na tú sviňu zase neboli v mape. Aby sme nestrácali vzácny čas, *Kaleňák* zostavu nasmeroval na značku, ktorú by sme inak samozrejme bezpečne našli, len by to trvalo zopár sekúnd, že? A šlo sa. Ako už bolo spomenuté, bralo je andezitové, teda aspoň sa tak oficiálne píše a aj tak skutočne vyzerá, nie je teda dôvod myslieť si niečo iné. A je krásne, fakt prekrásne. Bleskovo sme sa utáborili, keby tam hore náhodou zmenili názor na vhodné počasie, zbor natiahol laná a zbormajster - no, ja netvrdím, že je šéf, ale je takpovediac najvýraznejší, proste je ho všade plno a kto to nechápe, nech sa zúčastní - sprdol pedagogicky všetkých, ktorý neboli včas navlečení v úväzkoch a ovešaní vercajchom. Plus blembák na hlave, samozrejme. Prvá skupina - opakovači, teda pokročilí, zmizli niekam tam nám z dohľadu, druhá - teda začiatočníci, teda greenhorni, ktorú som si pracovne nazval trdlá, čo si môžem dovoliť, lebo do nej som zapadol aj sám, sme s *Lardžíkom* (no ako to mám sakra skloňovať v tej anglíne?!) prelúskli trochu teórie a následne podľa pokynu vrhli k Tatranke, čo bude asi najlahšia lezecká cesta tam. Podľa miestneho katalógu kategórie II -, čo ale nemôžem potvrdiť, lebo prd ja viem, čo to znamená. To ale naopak neznamená, že som sa k lanu necpal hneď prvý a *Barty* samozrejme k tomu vedľajšiemu. Pochopiteľne po ukážke inštruktora, aktuálne *Large-ho* (no vidíte ...), ktorý predviedol aj pád. Mne sa

do padania ani moc nechcelo a radšej som sa sám sebe vyhovárал, že vzhľadom k tomu, že sa padá dole, budem ten kúsok zase musieť vyliezť znova, tak sa na to môžem onô. Výhovorka blbá, ale aspoň volajaká. Zlaňovanie som mal natréňované už z Malých Karpát, tak som len doladoval detaily. Medzitým sme s *Bartym* hore light prešmejdili zbytky zbytkov zručaniny, čím sme z účastníctva boli možno jediní - ba nie, to znie moc namyslene, tak asi nie. Ešte pri preberaní teoretických záležitostí došlo aj na to, že je dobre u seba na lane mať nôž, tak som - poslušen rady skúseného - zbehol k stanu a hrdo pripol k lýtku svoj parádny Gerber, čím som následne dobre pobavil okoloidúdeho *Kaleňáka*. Taký môj malý verejný faux pas. Mal som síce v pláne aj armádne chrániče na kolená, ale reku nebudem tu trapasiť. Putovali späť do stanu.

Obed a ďalšia teorka. *Kalenskej* sedí ako guru naboso na karimatke a my ho zbožne počúvame v kruhu pred ním. Rečniť fakt vie. Momentálne prvá pomoc a záchrana. Začína poprčať a my sa rozprčať. Priobliecť a pozatvárať stany. Pokračovanie pod previsom. *Riči* uzly, pre mňa už nič nové, lebo po zimnom kurze vláčim po kapsách kúsok „repky“ a mrňavú karabínku a viažem a udivujem na ulici okoloidúcich, prípadne bavím v práci svojím počínaním kolegov. *Kaleník* ďalej lezenie, istenie plus demonštrácie v komíne a puklinách previsu. Potom záchrana a správanie v búrke. A nad bralom sa blýska a trieska to okolo nás - no ako to ten *Pedro* doprdele robí?! Ja popri tom rozmýšlam, aký som blbec, keď sa spolieham na internetpredpoveď a teraz nepremokavé handry visia doma v skrini, presne viem kde. Reku veď tu pršať nebude, na driapanie po skalách stačí aj odev vojenský. Ako sa tak postupne ochladzuje, mám na sebe už kompletnú vrstvomýbavu ale aj tak - pri tom postávaní tam sa človek príliš nezahreje. Našťastie výučba je skutočne pútavá a odpútava pozornosť od negatívnych termovnemov. *Large* práve morfológiu skalného terénu. *Verča* prednáškovo cudne mlčala, ale svedčalo jej to aj tak.

Večera. Bude oheň. Moja kariéra horala začala pred štvrtstoročím medzi ohničkármi - rozumej trampíkmi - a to je teraz zaväzujúce. A aby som si nenarobil po tom daždi - jo, ono to padanie vody prestalo - ostudu, poctivo som si nachystal nadštandardné množstvo drobného polosuchého paliva a ako podpalač použil polovicu prinesenej zásoby brezovej kôry. Chytlo aj rozhoralo na prvý pokus a ja som mal zo seba radosť a aby som si všetku zásluhu neprisvojoval pre seba, drevo - aj to drobné - sme samozrejme zbierali viacerí. S plnými panderami pri plameňoch pokračujeme. Oblečenie, obutie, batohy, materiály, poistenie. Poznámka na okraj - sme s *Bartíkom* už tak skazení, že si outdoor katalógy prezeráme namiesto špeciálnych magazínov pre pánov. Pokiaľ sa tak činí v práci, sme tradične za magorov. Samozrejme aj taký katalóg môže vzrušiť, napríklad moju pani, keby si v ňom našla mnou zakúpený produkt a zhodnotila pomer: cena produktu/môj príjem. Našťastie tak nečiní a je nad vecou.

Večeral som polievku číňanskú, potom mlsne meltu ... a som bez vody. Moja veľmi zlá vlastnosť je odkladanie akejkoľvek otravnej činnosti na neskôr a už aj špekulujem, reku aj tak sa zobudím skoro, ráno donesiem. Ale zase môže pršať. K prameňu to je nejakých päť minút a lepšie päť minút nemoknúť ako opačne. Tak čutorky a termoska do ruky, čelovka na čelo a podme stemnelou drsnou prírodou ku zdroju. A tiež sú na mňa vyvíjané určité tlaky ohľadom vylučovania, tak reku to spojím do jedného a hneď sa aj následne hygienicky poumývam. Na obzore sa síce občas zablsne, ale to stíham. Stihol. Nádoby som síce poctivo naplnil, ale keď už mi to plieskalo nad hlavou, vyprázdňovací proces som radšej stopol v polovici a k celkovému VHT výcviku som si prihodil aj zrýchlený presun nočným šarišským hvozdom. Pršať začalo asi tri minútky po tom, čo som dorazil k ohňu. A tým bolo aj dnes dokurzované a večierku si vyhlásil v stane každý sám. Ja som ešte pred ňou skonštatoval

roztrhnuté galoty v oblasti ľavého kolena na svojich funglnoch britských maskáčoch, pod nimi potom rozbité koleno. Bolavo. Že som na to prišiel až teraz pri vyzliekaní, svedčí o kvalite a pútavosti výučby. Že mi ležia vedľa spacáku zbytočne donesené nákolenníky naopak o tom, aký som ja pako. Ležia a vychutnávajú si svoju satisfakciu. Faux pas No. deux. Tentokrát neverejný.

Ráno je, šesť hodín je a mne sa zo spacáku nechce. Viem, že už nezaspím, ale aj tak sa mi nechce. Ale reku rozdelám oheň, nech je pod bralom útulno. Rozopnem tropiko a ktože to sedí u ohníčka už plápolajúceho? Osamotený ... no to by ste fakt neverili kto. Keby došlo k jadrovému útoku, prežijú potkany, šváby a *Kalenský*. I zakoketujem s myšlienkou, že tam tak presedel celú noc, ale keď sa priznal, že oheň oživil z pahreby, tak asi nie. Raňajky podľa Maneta, aj trochu tej teórie (laná, úväzky, ferratové sety, ferraty) a hurá do postrojov a hurá hurá na skaly. Včera večer som sa do toho ako jediný navliekol ešte večer, i keď ono to bolo už akosi omylom. No ale keď som bol nastrojený, zlanil som si jednu cestu pre pokročilých, s láskavým požehnaním *Lárdžina*. Povedzme že sa volá Drogis (V+), takže som sa tu dnes považoval už za mazáka a nebudem sa zdržovať predsa nejakou Tatrancou, že? Na Drogise (ale aj tak je to pozoruhodné slovo ...) sú namontované laná tri, okrem zlaňovacieho tiež dve na prusíkovanie. To by som zo včera mal za sebou tiež a prusíkoval som pokusne predtým už tam u nás. Síce som sa vtedy na lane asi 20 minút bezmocne houpal zamotaný v repkách a tie špagátiky použil tri, ale no samouk, no. To včera poučený už som prusíky zredukoval, ale ... *Large* nám vysvetlil až dnes, že to sa hore rafinovane prehodiš do osmy a potom elegantne spustíš ... a ja som na tých prusíkoch ako pako zliezal aj dole a môj zostupový čas tomu aj odpovedal. Plus doprovodný komentár. Dnes už zaškolený suverén, šup hore, šupšup dole, žiadne zdržovanie, nalavo na Špinavej (III+) čaká lezenie s horným istením. Hrr na Špinavicu. A že som čumel hlavne do skaly pred seba, ani neviem ako, a bol som vylezený, až som mal zo seba radosť. Aspoň občas. Len mi - sťa introvertovi - robí trošku problém nahlas vykrikovať povely, čo je samozrejme nutnosť a musím zapracovať v tejto oblasti rezerv. Celkom komická predstava, ako príde moja z roboty a ja - ležiac na kavalci - hulákam na celý byt: "Hádzem lano, dober lano ... zruš istenie". Ale ju by to asi neprekvapilo, len by rezignovane na mne spočinula chápaným pohľadom. *Riči s Lárdžinom* medzitým natiahli lanovú imitáciu via ferraty, tak ešte tam a padla. Teda aspoň pre nás. Naša záhorácka sekcia bola prepustená skôr, aby sa dostala domov ešte v ten deň, a po rozlúčke sme vypadli.

No a to je vlastne všetko. A keďže sa ma ešte v sobotu *Kaleníček* medzi rečou verejne dotázal: "Reportáž bude?", a keďže som mu - hrdý na svoju náhle sa ponúknutú príležitosť byť tiež dôležitý - akože ledabylo odpovedal: "Móóžem.", tak tu to máte.

A ešte myšlienka na koniec. Fakt si myslíte, že sem chodia opakovači na to, aby si niečo zopakovali? Ach! Ono sa sem chodí reprízovo preto, že je tu jednoducho dobre. Mňa neobľafnú, na rok som tu zase. Aj s *Bartim*.

Pavol "bača" Benža